

Skat. Navnlig haaber jeg, at vi skulde kunne undgaa, til Trods for den højtærede Ministers Antydninger, at faa en Merindkomstskat igen. Jeg troede ikke tidligere, at det var den højtærede Ministers Mening, at en saadan atter skulde komme; naar vi fik det Tillæg til Indkomst- og Formueskatten, vi nu faaar, skulde det være gjort dermed. Men den højtærede Minister har jo nede i det andet Ting, jeg vil ikke sige en Modstander, men et Medlem, der hører til et andet Parti, nemlig Folketingsmanden for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard), som har den Egenskab, at naar den højtærede Finansminister siger: Jeg vil have saa meget, saa byder han højere, og det maa jo være svært for en Finansminister, naar han kommer og forlanger noget, saa i Regelen at staa overfor dette Medlem, der siger: Kære Ven — naa, det siges maaske ikke, men saa: Højtærede Minister — nøjes ikke med dette, men tag hellere lidt mere! Alligevel haaber jeg, at disse Forhøjelser af Indkomst- og Formueskatten ikke bliver af for lang Varighed. Ogsaa der tiltræder jeg ganske den Opfattelse, som det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) havde, og som deles af mange, at det er godt nok, at Folk med store Indtægter kan betale og betale, men man svækker Initiativet, og man svækker den Kapital, som efter Krigen skal bruges til Foretagender, der kan blive lukrative, ikke alene for de paagældende, men ogsaa for Landet i dets Helhed. Blandt de Forandringer, der er foregaaet med Lovforslaget om midlertidigt Tillæg til Indkomst- og Formueskatten nede i Folketinget, tiltaler det mig meget, at man har aflastet Indtægterne mellem 6,000 og 20,000 Kr. noget. Der er ingen Tvivl om, at Folk med disse Indtægter, hvor rundelige de end kan synes for nogle, er ganske haardt belastede og i alle Tilfælde savner den Evne til Omlægning af Udgifterne, der haves ved de større Indtægter.

Ellers skal jeg ved Omtalen af de enkelte Lovforslag naturligvis tage dem i den Orden, hvori de er opførte paa Dagsordenen, og vil altsaa først sige et Par Ord om Forslaget om Statsbanetaksternes Forhøjelse. Jeg hører til dem, der meget længe — vel ikke for længe — har holdt paa, at denne Forhøjelse skulde komme, saa naar den kommer nu, kan jeg ikke andet end hilse den med Glæde og sige, at det er godt, sent er bedre end aldrig. Men jeg maa holde paa, at det vistnok havde været heldigt, om den var kommet

noget tidligere. Den havde tidligere skæmpet bedre i Kassen og kunde maaske ogsaa nok være kommet Ministeriet til gode paa en eller anden Maade. Her tænker jeg paa, at selv om jeg skal være den første til at indrømme, at Statsbanerne selvfølgelig ikke kan drives rent forretningsmæssigt, saa er der dog noget i det Krav, at Statsbanerne med Hensyn til, hvad jeg vil kalde deres kontante Driftsindtægter og kontante Driftsudgifter, skal tage noget Hensyn til Forholdene og til det forretningsmæssige; det er ikke noget urimeligt Krav, naar man siger, at i saa Henseende bør Statsbanedriften hvile i sig selv. Jeg tror, at de Vanskeligheder, Regeringen og Rigsdagen i dette Øjeblik staar overfor med Hensyn til Funktionærerne, kunde have været lettede noget, hvis man i Tide havde anerkendt det Princip, at Driften bør være indrettet saaledes, at den kan bære de paa Grund af Forholdene nødvendige Forhøjelser af Udgifter af enhver Art. Hvis man havde drevet Statsbanerne saaledes, kunde man ligesom de private Virksomheder, hvor man er kommet over store Vanskeligheder i Anledning af Krav om Dyrtidstillæg ved Forhandling, være kommet over den mildest talt noget penible Situation, som man nu er ved at komme i. Den højtærede Minister for offentlige Arbejder har ved Forelæggelsen af dette Lovforslag sagt — og det er ogsaa sagt i Bemærkningerne til Lovforslaget —, at man ikke kan sige nogen bestemt Tid, indenfor hvilken man kan gennemføre denne Forhøjelse; det tager Tid, men det skal nok komme. Her vil jeg dog gerne henstille til den højtærede Minister, om han ikke alligevel vil udtale sig om, hvor længe det vil være, for jeg vil nødig tro, at den Modvillie, der hidtil har været imod at gaa til denne Foranstaltning, nu, naar vi vedtager den, skulde give sig Udslag i, at det trækker i Langdrag med dens Ikrafttræden. Jeg forstaar det ikke. Jeg ved, at naar man vil forhøje Transittaksterne, skal der en vis Frist til, men den Frist er neppe nødvendig for de indenlandske Takster. Ovre i Sverige har man Gang paa Gang forhøjet Taksterne; og det gaar en, to, tre. Det gaar paa den Maade, at Mænden i Billethullet skriver den nye Pris med Blyant paa Billetten. Det kan gerne være, at det ikke ser godt ud, men det er nemt og bekvemt og virker straks i Statskassen. Ønsker om Forandringer i dette Lovforslags Enkeltheder er der for mit Vedkommende ikke Tale om. Det samme gælder Lovforslaget om Tillæg